

mende opmærksom paa, for at jeg kunde være sikker paa, at vi arbejdede paa ganske ensartet Basis.

Til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) skal jeg sige, at det kan kun være, fordi han ikke var til Stede ved anden Behandling, at han nu stod belærende overfor mig og gentog alt det, jeg havde sagt ved anden Behandling om, hvad en Reservefond var.

Altsaa, vore Ændringsforslag ville blive opretholdt; forkastes de, gøre vi opmærksom paa Faren i § 17. Samfundets principielle Ret er Genstand for Ændringsforslag Nr. 3, det er et principielt Ændringsforslag, et Ændringsforslag af den Art, at vi, naar det bliver forkastet, ikke ville kunne gaa med positivt til Gennemførelsen af en Sag, hvori dette ikke er anerkendt.

Formanden: Jeg anmoder de følgende Talere at indskrænke sig til korte Udtalelser.

Ordføreren (Birch): Jeg behøver neppe i dette høje Ting at sige, at det ikke et Øjeblik er faldet mig ind, at de nuværende Koncessionssøgere ved Afstaaelsen af Koncessioner vilde gaa frem paa den Maade, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) antydede. Jeg har Gang paa Gang haft Lejlighed til at udtale, at jeg personlig føler mig overbevist om, at de nuværende Koncessionssøgere netop ere Mænd, som ikke tilsigte noget for sig selv, og jeg føler mig personlig overbevist om, at hvis de nogen Sinde skulde faa nogen Afstaaelsessum for Koncessioner, saa vil det blive Afstaaelsessum, der kun dække, hvad de maatte have risikeret eller tabt paa Moderanlægget, der neppe vil blive saa værdifuldt som de andre. Det, jeg har talt om, er imidlertid, hvad Fremtiden kunde bringe, og jeg troede, vi paa dette Punkt vare i Overensstemmelse med det radikale Mindretal, idet det Gang paa Gang har hævdet, at det var dets Ønske at sikre en ærlig og loyal Udførelse i Fremtiden af det Foretagende, hvorom her er Tale, idet ogsaa dette Mindretal nærede en ubetinget Tillid til de nuværende Koncessionssøgere. Det er altsaa Udførelsen i Fremtiden, naar Bevillingen er begyndt at vandre fra Haand til Haand, som jeg har talt om.

Maa jeg slutte med at sige, at jeg ikke har ønsket at udtale, at jeg „tror“, at disse to Ændringsforslag ere betydningsløse. Jeg haaber derimod, at det er lykkedes mig sammen med Finansministeren

og en hel Kreds af Medlemmer, som have udtalt sig om dette Spørgsmaal, at „vise“, at de ere betydningsløse.

Alfred Christensen: Det har forbavset mig at høre de sidste Par Bemærkninger fra den ærede Ordfører (Birch). Det ærede Medlem er jo en dygtig Forretningsmand, og jeg forstaa derfor ikke, hvorledes det ærede Medlem kan staa her og stadig appellere til Koncessionssøgenes og de fremtidige Koncessionshaveres gode Villie og Kærlighed til Danmark og den danske Statskasse. Dette Foretagende bliver grundlagt som en Forretningssag, der skal udføres paa en ærlig og hæderlig, men fuldt ud forretningsmæssig Maade. At de, som nu faa Koncessionen, ville udføre den paa denne Maade, det vide vi, og det er vor Opgave gennem Lovgivningen at sikre os, at deres Efterfølgere som Formænd og Bestyrelser i Aktieselskaber ogsaa blive nødte til at optræde paa en hæderlig Maade. Men hvorfor saa opstille et saadant Spørgelse som det, det ærede Medlem fra Nyborg gør, at Efterfølgerne, om de ville, for at forholde den danske Statskasse, hvad den skal have, nemlig 15 pCt., kunne gøre Afstaaelsessummen for et eller andet Foretagende ganske ringe, og f. Eks. sætte den til 1,000 Kr., hvoraf de saa give Statskassen 15 pCt. og spise den af med det, medens de derimod tage deres Avance paa det fremtidige Udbytte! Jeg maa gøre Forretningsmanden fra Nyborg opmærksom paa, at naar man sælger for 1,000 Kr. kontant og skal have 30 pCt. som Andel i det kommende Udbytte, skal Statskassen som sin Andel have 15 pCt. af den samlede Salgssum, altsaa ikke blot 15 pCt. af de 1,000 Kr., men ogsaa 15 pCt. af det kommende Udbytte i al Fremtid, thi det kommende Udbytte er efter det ærede Medlems Fremstilling jo en Andel af selve Købesummen, og hvis det ærede Medlem havde indset det, før han kom over fra Nyborg, eller i hvert Fald før han blev Ordfører i denne Sag, vilde vi have kunnet spare en Mængde Diskussion om disse hæderlige Mænd og om deres mistænkelige Efterfølgere og om den danske Statskasse, thi vi skulle slaa fast, hvad den skal have og ikke skal have, og vi kunde have sparet alle blødsødne Talemaader om Hæderlighed. Hæderligheden forudsætte vi, men der skal staa i Loven, hvad der skal betales, og det skal betales forretningsmæssigt, som det skal betales mellem ærlige Folk.